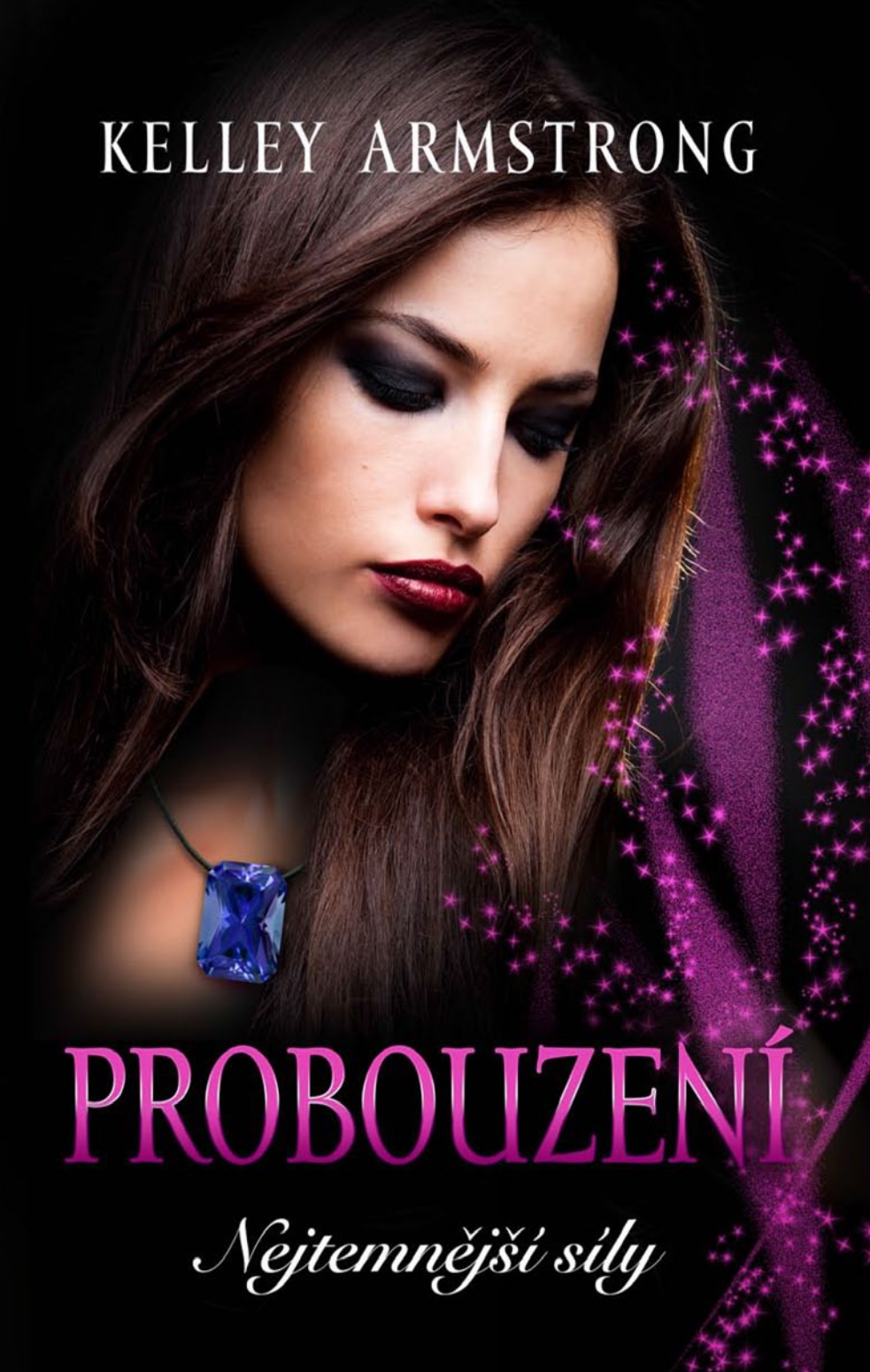

A close-up portrait of a woman with long, wavy brown hair, looking down with a somber expression. She has dark eye makeup and red lipstick. A large, faceted blue gemstone hangs from a thin cord around her neck. The background is dark, with a vertical streak of purple light and sparkling particles on the right side.

KELLEY ARMSTRONG

PROBOUZENÍ

Nejtemnější síly

KELLEY ARMSTRONG

PROBOUZENÍ

Nejtemnější síly

2014

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Copyright © 2009 by KLA Fricke Inc.
Translation © 2014 by Sylva Švihelová
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE AWAKENING,
přeložila Sylva Švihelová
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v listopadu 2014

ISBN 978-80-87910-64-1

KDYŽ JSEM ZASLECHLA cvaknutí zámku ve dveřích své cely, můj omámený mozek se v první chvíli domníval, že je to Liz, asi se jí všechno rozleželo v hlavě a vrací se zpět. Ale duchové neotevívají dveře. Tu a tam sice požadují, abych jakési dveře otevřela, třeba pokud jsou za nimi pohřbena těla bytostí s nadpřirozenými schopnostmi, které usmrtil jistý šílený vědec. Pak po mně chtějí, abych je probudila k životu a položila jim pár otázek. Nikdy však nepotřebují otevřít dveře sami sobě.

Posadila jsem se na posteli a protírala si oči. Snažila jsem se zaostřit svůj zakalený zrak a zaplašit mlhavý příkrov způsobený značnou dávkou sedativ, která mi vpravili do těla. Dveře se nejdříve pootevřely jen na malou škvírku. Sklouzla jsem z postele a po špičkách prošla po měkkém koberci na opačný konec pokoje, který se ve mně snažil vyvolat dojem, že jsem vlastně v hotelu. V duchu jsem se modlila, aby tu osobu na druhé straně někdo zavolal a mně se tak naskytla příležitost dostat se odsud dříve, než tihle lidé začnou provádět podivné pokusy, kvůli kterým mě sem zavřeli...

„Zdravím tě, Chloe.“ Dveře se otevřely dokořán a dovnitř vkračel rozzářený doktor Davidoff s výrazem toho nejlaskavějšího stařečka pod sluncem. Není zas tak starý – odhadla bych ho asi na padesát – ale skvěle by se hodil pro filmovou roli stárnoucího roztržitého vědce. Nepochybuji, že detaily tohoto vý-

razu pečlivě piloval tak dlouho, dokud je nedovedl k naprosté dokonalosti.

Za ním se objevila žena s pěkně upravenými blond vlasy oděná v elegantním značkovém kostýmu. Bez váhání bych ji obsadila do role matky té nejprotivnější holky ve třídě. Tady se dopouštím malého podvodu, neboť přesně takhle to je. Předemnou stála matka jediné spolubydlící, kterou jsme vynechali ze svých plánů na útěk z Lylova domova, Viktorie – Tori – Enrightové. Logicky, vždyť jedním z důvodů, proč jsem se nakonec rozhodla utéct, byla právě ona.

Nesla si velkou tašku, jako by se právě vrátila z nákupů a jen tak mimochodem se sem cestou na oběd zastavila provést pár hrůzných pokusů.

„Vím, že máš na srdci spoustu otázek, Chloe,“ spustil doktor Davidoff, když jsem usedla na okraj postele. „Jsme tady proto, abychom ti je zodpověděli. Ale nejdříve potřebujeme pomoc od tebe.“

„Simon a Derek,“ pronesla úsečně paní Enrightová. „Kde jsou?“

Upřela jsem pohled na doktora Davidoffa, který se na mě usmíval a pokyvoval hlavou, abych neotálela s odpovědí. Naprosto automaticky očekával, že bez mrknutí oka zradím své kamarády.

Nikdy jsem nebyla vzteklé dítě. Nikdy jsem neutekla z domu. Nikdy mě ani nenapadlo zlostně dupat nohama a vřískat, jak je ke mně život nefér a že bych se nejraději nebyla narodila. Kdykoli mi táta sdělil, že se opět stěhujeme a musím změnit školu, poslušně jsem přikývla a odvětila, že chápu, i když jsem měla sto chutí začít brečet a ječet, že jsem si sotva stačila najít kamarády.

Přijmi svůj úděl. Buď vděčná za to dobré. Už jsi přece velká holka.

Když se teď ohlédnu a uvědomím si, jak jsem celý život bez reptání dělala, co mi řekli, najednou jasně vidím, jak lehce jsem se nechala chytit do jejich hry. Kdykoli mě dospělí pohladili po hlavě a pochválili, jak se chovám dospěle a rozumně, ve

skrytu duše se jim ulevilo, že tomu tak není – to abych náhodou nepochybovala o jejich rozhodnutích a nepouštěla se s nimi do sporu.

Hleděla jsem na doktora Davidoffa a paní Enrightovou a myslela na všechno, co mi provedli – jak mi lhali a drželi mě pod zámek – a v té chvíli jsem doopravdy *chtěla* začít vztek- le dupat nohama. Chtělo se mi vriskat. Ale takovou radost jim fakt neudělám.

Zadívala jsem se paní Enrightové do očí a udiveně se otáza- la: „Chcete říct, že jste je ještě nenašli?“

Myslím, že kdyby doktor Davidoff nepozvedl ruku, asi by mi jednu ubalila.

„Ne, Chloe, ještě jsme chlapce nenašli,“ odpověděl místo ní. „Máme velké starosti o Simonovo bezpečí.“

„Vy si myslíte, že Derek by mu mohl ublížit?“

„Jistěže ne úmyslně. Víím, že cítí k Simonovi silné pouto.“

Pouto? Proč takové podivné slovo? Je pravda, že Derek a Si- mon, ačkoli jsou jen nevlastní bratři, mají k sobě bližší vztah než leckterí pokrevní sourozenci, které znám. A i když je De- rek vlkodlak, právě ta vlčí část jeho osobnosti mu *brání* jakkoli ublížit Simonovi. Chránil by ho za každou cenu – viděla jsem to na vlastní oči.

Zřejmě jsem se zatvářila dost nedůvěřivě, protože doktor Davidoff zavrtěl hlavou, aby dal najevo, že můj postoj ho ve- lice mrzí. „Tak dobrá, Chloe. Jestliže si nehodláš dělat starosti o Simonovo bezpečí, snad by ses alespoň mohla obávat o jeho zdraví.“

„Ja-jak to-to...“ Vždycky začnu zadrhávat, když se mě zmocní panika. Rozhodně jsem nechtěla, aby na mě bylo znát, že zasáhli citlivé místo. Zkusila jsem to znovu, tentokrát poma- leji. „Jak to myslíte – o jeho zdraví?“

„Jeho zdravotní stav.“

Zjevně nejsem jediná, kdo moc kouká na filmy. Teď ještě zbývá, aby mi řekli, že Simon trpí nějakou vzácnou chorobou a jestli nedostane své léky do dvanácti hodin, je s ním amen.

„Jaký zdravotní stav?“

„Trpí cukrovkou,“ začal mi vysvětlovat doktor Davidoff. „Hladina cukru v jeho krvi se musí sledovat a regulovat.“

„Takovým tím měříčem na testování krve?“ pronesla jsem pomalu a najednou se mi vybavilo, jak se Simon vždycky před jídlem vytratil na toaletu. Měla jsem za to, že si jen pečlivě myje ruce. Jednou jsme se potkali, právě když vycházel ven a spěšně strkal do kapsy jakési malé černé pouzdro.

„Přesně tak,“ odvětil doktor Davidoff. „Pod správným dohledem je cukrovku jednoduché zvládnout. Vůbec sis ničeho nevšimla, taky nebylo proč. Simon vede normální život.“

„Až na jednu věc,“ podotkla Toriina matka.

Zalovila ve své obří tašce a vytáhla batoh. Vypadal jako ten Simonův, ale na to hned tak neskočím – určitě není problém někde sehnat podobný. Vytáhla z něj mikinu, která nepochybně patří Simonovi, ale nechal přece v Lylově domově plnou skříň oblečení. Není nic jednoduššího než tam zajít a něco sebrat.

Pak přišel na řadu blok na kreslení a pouzdro s pastelkami. V Simonově pokoji si mohli najít bezpočet komiksových kreseb. Průhledné...

Paní Enrightová zalistovala skicákem a obracela ke mně jednotlivé stránky. Simonovy rozpracované kresby. Tyhle by tam opravdu nenechal.

Nakonec položila na stůl svítilnu. Tu z Lylova domova – strkal si ji do batohu před mými zraky.

„Simon nám proklouzl, když lezl přes plot,“ vysvětlovala mi. „Batoh měl přehozený přes jedno rameno a upadl mu. Naši lidé byli přímo za ním, a tak se pro něj nemohl vrátit. Uvnitř je něco, co bude potřebovat mnohem naléhavěji než oblečení a výtvarné potřeby.“

Otevřela váček z modrého silonu. Uvnitř se nacházely dvě průhledné ampule, které vypadaly jako psací pera. Jedna byla naplněna kalnou tekutinou, ta druhá čirou. „Inzulín, který má dodat to, co Simonovo tělo nedokáže samo vytvořit. Musí si to píchnout třikrát denně.“

„Co se stane, když to neudělá?“

Doktor Davidoff si vzal slovo. „Nehodláme tě strašit tím, že pokud vynechá jednu dávku, zemře. Vynechal už svou ranní a jsem si jist, že se jen necítí ve své kůži. Ale do zítřka už začne zvracet. Tak během tří dnů upadne do diabetického kómatu.“ Vzal váček z rukou Toriiny matky a položil ho přede mě. „Tohle musíme předat Simonovi. A proto potřebujeme, abys nám ho pomohla najít.“

Slíbila jsem, že se pokusím.

V ŽÁDNÉM DOBRÉM DRAMATU nesměruje hlavní hrdinka přímou cestou k vítězství. Brzy poté, co vykročí, narazí na překážku, jejíž zdolání chvilku trvá, hned nato se objeví další překážka a ta ji zdrží ještě déle, pak další komplikace... Postava musí projít vývojem a vyzrát v silnou osobnost, potom si teprve *zaslouží* dojít do cíle a konečně uspět.

Můj příběh už bezesporu do onoho osvědčeného schématu zapadá. Tedy pokud vezmeme v úvahu, že se jedná o mou práci, coby studentky filmového umění. Či spíše bývalé studentky, patnáctileté Chloe Saundersové. Nepochybovala jsem, že se stanu druhým Stevenem Spielbergem. Bohužel, mé sny o psaní a režírování hollywoodských trháků se rozsypaly jako domeček z karet v den, kdy jsem dostala svou první menstruaci a začala žít příběh podobný těm, které jsem kdysi toužila uvést na filmové plátno.

Přesně toho dne se mi začali zjevovat duchové. Vyděsili mě ve škole tak, že učitelé zavolali muže v bílých pláštích, kteří mě odvezli do zařízení pro psychicky narušenou mládež. Problém je v tom, že já ty duchy opravdu *viděla*. A nebyla jsem jediným chovancem Lylova domova, u kterého se vyskytly zvláštní schopnosti.

Simon umí používat zaklínadla. Rae dokáže někoho popálit holýma rukama. Derek disponuje nadlidskou silou a silným smyslovým vnímáním a patrně se brzy bude schopen proměnit ve vlka. Tori... vlastně ani nevím, co je Tori zač – možná to opravdu nemá v hlavě v pořádku a do Lylova domova ji šoupli proto, že její matka pracuje v radě, která dohlíží na jeho provoz.

Simon, Derek, Rae a já jsme došli k závěru, že jsme se na tom místě neocitli náhodou. A tak jsme se rozhodli utéct. Později nás však okolnosti donutily se rozdělit. Já jsem zůstala s Rae a nakonec jsme se obrátily na mou tetu Lauren – osobu, které jsem věřila na celém světě nejvíc – a takhle jsem dopadla. Teď jsem zavřená v jakési laboratoři, která patří stejným lidem jako Lylův domov.

A po tom všem ode mě očekávají, že jim pomůžu přivést Dereka a Simona?

Dobrá, asi bych se měla pokusit do příběhu zakomponovat pár překážek. Zcela v duchu pravidel dobrého vyprávění jsem tedy doktoru Davidoffovi poradila, kde by měl kluky hledat.

Krok číslo jedna: přiblížit situaci.

„Rae a já jsme se měly schovat, zatímco kluci zůstali za námi, aby odpoutali vaši pozornost pomocí Simonových kouzel,“ lícila jsem doktoru Davidoffovi. „Rae běžela napřed, takže neslyšela, jak mi Simon na poslední chvíli řekl, že jestli nás nedoženou, sejdem se na smluveném místě.“

Krok číslo dva: zakomponovat překážky.

„Jenomže to je právě ten problém. *Nevím*, jaké místo měl na mysli. Chtěli jsme si nějaké dohodnout, ale ten den byl zkrátka šílený. Sotva padlo rozhodnutí, že utečeme, Derek přišel s tím, že vše musí proběhnout ještě tu noc. Kluci asi měli nějaké místo vymyšlené, ale nestihli mi o něm říct.“

Krok číslo tři: vymyslet zdržení.

„Ale mám nějaké tipy – místa, o kterých jsme se bavili. Musí to být některé z nich. Mohla bych k té továrně zajet s vámi a pomoci je hledat. Budou zřejmě schovaní, dokud mě neuvidí.“

Než utíkat z tohoto zařízení, raději jsem se snažila přivést je na myšlenku, aby mě vzali s sebou a použili jako návnadu. Vyjmenuju jim místa, o kterých jsme se Simonem a Derekem vůbec nemluvili, a tak nebude žádná šance, že by je mohli chytit. Geniální plán.

A jejich odpověď?

„Určitě tvou nabídku zvážíme, Chloe. Prozatím nám ale sděl ta místa. Poradíme si, jak chlapce najít, až tam dorazíme.“

Komplikace. Nezbytná součást příběhu. Ale v reálném životě jdou člověku pěkně na nervy.

Doktor Davidoff a Toriina matka si ode mě vzali seznam vymyšlených míst a odešli. Nechali mě tady, aniž by je napadlo udělat na oplátku něco pro mě – vysvětlit nebo aspoň naznačit, proč jsem tady a co se mnou bude dál.

Usadila jsem se na postel do tureckého sedu a hleděla na přívěsek ve svých rukou, jako by to snad byla křišťálová koule, která mi vyjeví všechny odpovědi. Maminka mi ho darovala kdysi dávno, když jsem vídala „strašáky“ – duchy, jak už nyní vím. Slíbila, že tenhle přívěsek je ode mě odežene, a opravdu to fungovalo. Táta byl přesvědčen, že je to jen psychologický trik. Když něčemu věříte, funguje to. Dříve jsem s ním souhlasila, teď už si zdaleka nejsem tak jistá.

Věděla maminka, že jsem nekromant? Určitě, jestli je tahle vlastnost dědičná. Měl mě přívěsek opravdu chránit před duchy? Jestli ano, jeho síla se pravděpodobně nějak vytrácí. Zdá se mi, že vypadá nějak vybledle – přísahala bych, že ten jasně červený kámen zfiálověl. Každopádně mi nedokáže dát odpovědi na mé otázky. Na ty budu muset přijít sama.

Opět jsem si pověsila přívěsek na krk. Ať už má se mnou doktor Davidoff a ti další jakékoli plány, nic dobrého od něj čekat nemůžu. Přece nešoupnete pod zámek někoho, komu chcete pomoci.

Rozhodně jsem neměla v plánu jim vyzradit, kde hledat Simona. Kdyby potřeboval inzulin, Derek by mu ho sehnal, i kdyby se měl vloupat do lékárny.

Mým hlavním úkolem je dostat sebe a Rae odsud ven. Je nomže tohle není Lylův domov, kde nás od svobody dělil pouze alarm na vstupních dveřích. Tahle místnost možná vypadá jako příjemný hotelový pokoj – dvojlůžko, koberec na podlaze, křeslo, stůl, vlastní koupelna – ale nikde žádná okna a vnitřní strana dveří postrádá kliku.

Doufala jsem, že s Lizinou pomocí odsud brzy uteču. Liz bývala moje spolubydlící v Lylově domově, ale už není naživu.

Když jsem se ocitla v tomto zařízení, hned mě napadlo přivolat jejího ducha v naději, že mi pomůže najít cestu ven. Jenomže Liz až do té chvíle vůbec netušila, že je mrtvá. Snažila jsem se jí to sdělit citlivě, ale očividně se mi to nepovedlo. Rozzuřila se, obvinila mě, že si vymýšlím, a pak zmizela.

Snad už se jí podařilo zklidnit emoce. Moc jsem tomu nevěřila, ale déle už jsem čekat nemohla. Rozhodla jsem se ji znovu přivolat.

PŘIPRAVILA JSEM SE NA SEANCI. Co se týká téhle scény, je natolik slabá, že bych ji ze svého filmu rozhodně vystříhla. Žádný třepotající se plamen svíce, který by vrhal na zeď strašidelné stíny, žádné plesnivé lebky, které by tvořily magický kruh, žádné kalichy naplněné něčím, co by diváci patrně pokládali za červené víno, avšak tajně doufali, že se jedná o krev.

Používají zkušené nekromanti takové věci jako svíce a kadiadlo? Z toho mála, co jsem se zatím dozvěděla o nadpřirozeném světě, jsem pochopila, že některé věci, které vidáme ve filmech, jsou skutečné. Možná kdysi dávno v minulosti lidé věděli o existenci nekromantů, čarodějek a vlkodlaků a tyhle příběhy jsou, i když jen zčásti, pravdivé.

Má metoda – pokud ji vůbec můžu metodou nazvat, neboť jsem ji zatím použila jen dvakrát – se zakládá na pokusech a omylech. Několika radami mi nepřilíš ochotně přispěl i Derek. Jenomže kluk, který už v šestnácti letech nemá problém zvládnout vysokoškolské učivo, považuje za dost důležité tvrdit jen to, co ví stoprocentně. Pokud není o něčem přesvědčen, raději drží jazyk za zuby. Když jsem na něj trochu víc zatlačila, nakonec mi pověděl to, co věděl jen z doslechu. Nekromanti údajně přivolávají duchy buď přímo u hrobu zemřelého, nebo použijí osobní účinek, což je v mém případě mikina, kterou nosívala Liz. A tak jsem zaujala na koberci turecký sed a mikinu svírala v rukou.

Představila jsem si Liz a v hlavě jsem si vykreslila obraz, jak ji přivolávám z meziprostoru sem dolů. Zpočátku jsem se raději nesnažila moc usilovně. Když jsem posledně soustředila

všechny své síly na přivolání ducha, povedlo se mi dva z nich vrátit zpět až do jejich pohřbených těl. Tentokrát se snad v okolí žádné hroby nevyskytují, což ovšem neznamená, že se někde kolem nemůžou nacházet mrtvá těla. A tak jsem moc nenapíjala síly hned, teprve postupně jsem přidávala na intenzitě, soustředila jsem se víc a víc až...

„Co to...? Hele, a ty jsi kdo?“

Vykulila jsem oči. Předě mnou stál tmavovlasý kluk asi tak stejně starý jako já, který svou postavou a povýšeně zvednutou bradou budil dojem fotbalového rozehrávače z hvězdného týmu. Zjevení ducha dalšího teenagera na tomto místě rozhodně není náhoda. Hlavou mi blesklo jméno dalšího chovance Lylova domova, kterého odvezli pryč dříve, než jsem tam přišla já. Patrně ho šoupli do blázince stejně jako Liz.

„Brady?“ pronesla jsem váhavě.

„Jo, ale tebe neznám. Ani tohle místo.“

Rozhlédl se kolem sebe, pátravě si prohlížel místnost a drbal se na zátylku. Málem jsem se ho zeptala, jestli je v pořádku, ale zarazila jsem se. Jak může být v pořádku? Vždyť je mrtvý. Jako Liz. Ztěžka jsem polkla.

„Co se s tebou stalo?“ zeptala jsem se opatrně.

Nadskočil, jako by se polekal mého hlasu.

„Je tady ještě někdo?“ zkusila jsem v naději, že vytušil přítomnost Liz někde za clonou, kam já už nevidím.

„Zdalo se mi, že slyším...“ zamračeně si mě prohlížel. „To ty jsi mě sem přivolala?“

„Já... já nechtěla. Ale... když už tady *jsi*, můžeš mi říct...?“

„Nic. Neřeknu ti nic.“ Napřímil ramena. „Nevím, co chceš, ale nemám zájem s tebou mluvit.“

Odvrátil zrak, pevně *odhodlaný* žádný zájem neprojevit. Když se mi začal ztrácet, byla jsem smířená s tím, že ho nechám jít. Ať odpočívá v pokoji. Pak jsem si vzpomněla na Rae, Simona a Dereka. Měla bych se pokusit dostat z něj nějaké informace, jinak se může stát, že se co nevidět ocitneme vedle Bradyho v posmrtném životě.

„Já jsem Chloe,“ rychle jsem ze sebe vysypala. „Jsem Raeina kamarádka. Z Lylova domova. Byla jsem tam s ní poté, co...“

Jeho obrys stále blednul.

„Počkej!“ zavolala jsem na něj. „Já m-můžu ti to dokázat. Tehdy v Lylově domově ses dostal do konfliktu s Derekem a Simon do tebe strčil. Až na to, že se tě vůbec nedotkl. Použil zaklínadlo.“

„Zaklínadlo?“

„Jo, takové kouzlo, které člověka prostě odhodí. Simon je kouzelník. Všichni, co se ocitli v Lylově domově...“

„Věděl jsem to. Věděl,“ začal spílat a jeho silueta se znovu objevila. „Celou tu dobu se mi snažili vnutit nějakou diagnózu. Říkal jsem jim, kam si ji mají strčit, ale nemohl jsem nic dokázat.“

„Ty jsi řekl sestráám, jak se to se Simonem seběhlo, že?“

„Sestrám?“ zachrčel. „Myslíš ty bachařky? Já chtěl mluvit s jejich šéfem: Davidoffem. Odvezly mě na setkání s ním na jakési podivné místo, které vypadalo jako sklad.“

Popsala jsem mu, jak vypadala tahle budova, když jsme sem přijeli.

„Jo, tak to bude ono. Odvedli mě dovnitř a...“ zamyslel se a sraštil obličej. „Přišla si se mnou promluvit nějaké žena. Blondýna. Řekla mi, že je lékařka. Bellowsová? Fellowsová?“

Teta Lauren. Srdce se mi divoce rozbušilo. „A ta žena, doktorka Fellowsová...“

„Chtěla po mně, abych řekl, že tu rvačku vyvolal Derek. Že mi vyhrožoval, provokoval mě, odhodil a kdovíco ještě. Přemýšlel jsem o tom. Malé zadostiučinění za ty způsoby, co jsem od toho kretěna musel snášet. Jen jsem si z něj trochu utahoval, když se do toho Simon vložil a tím kouzlem mě odmrštil.“

Dosud jsem znala jen verzi, kdy Brady byl tím, kdo provokoval Dereka. Simon měl rozhodně dobrý důvod, proč se do toho vložit – když se Derek posledně pustil do rvačky, skončilo to zlomenou páteří jeho protivníka.

„Takže doktorka Fellowsová chtěla, abys řekl, že Derek si začal...“

„Ale to bych neudělal. Věděl jsem, že bych pak byl v ještě větším průseru, až se vrátím zpět do Lylova domova, a to jsem fakt nepotřeboval. A pak vešel doktor Davidoff. Odvedl ji ven z místnosti, ale já slyšel, jak se spolu dohadují na chodbě. Pořád dokola opakovala, jaké nebezpečí hrozí od Dereka. Prý ho tam Davidoff drží jen proto, že nedokáže přiznat, jakou chybu udělal, když jeho druh zahrnul...“

„Druh?“

„Do těch pokusů.“

Sevřely se mi vnitřnosti. „Po-pokusů?“

Brady pokrčil rameny. „Takhle jsem to slyšel. Davidoff jí důrazně sdělil, ať se do toho neplete. Udělal prý chyby u mnoha jiných, ale Derek je prostě jedinečný.“

Jiných? Má na mysli jiné vlkodlaky? Nebo další subjekty pokusů? Jsem snad také jedním z nich?

„Řekli něco...?“ chtěla jsem vyzvídat dál.

Trhnul hlavou, jako by zahlédl něco koutkem oka.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Copak to neslyšíš?“

Napínala jsem uši. „Co?“

„Ten šepot.“

„Možná Liz. Je...“

Brady strnul. Obrátil oči v sloup. Zvrátil hlavu dozadu, až mu vystoupily šlachy na krku a ozvalo se zapraskání kostí. Začal chroptět, jako by mu někdo sevřel hrdlo. Instinktivně jsem se k němu natáhla, abych mu pomohla, ale mé ruce jen prošly skrz jeho siluetu. Ucítila jsem, jak z jeho těla sálá teplo, a překvapeně jsem ucouvla dozadu.

Než jsem se vzpamatovala, Brady už zase vypadal klidně. Sklonil bradu a svěsil ramena, jako by se vůbec nic nestalo. Když se na mě podíval, spatřila jsem v jeho tmavých očích hrozivý žlutooranžový záblesk. Zamrazilo mě v zádech.

„Snad se nebojíš, děvčátko?“ Hlas vycházel z Bradyho úst, ale teď to byl ženský hlas, vysoký a tenký, skoro holčičí. „Máš výborné instinkty, ale mě se bát nemusíš.“

„K-kde je Brady?“

Pohlédla dolů na tělo, které jí teď patřilo. „Tobě se líbí? Pěkný kluk, že? Všechny výtvary doktora Lyla jsou krásné. Úžasné bytosti napěchované energií, která jen čeká na okamžik exploze.“

„Brady“ se zničehonic objevil přímo přede mnou, civěl mi do obličeje z bezprostřední blízkosti, cítila jsem jeho horoucí, podivně nasládlý dech. Zíraly na mě oranžové oči s jasně vykreslenými zorníčkami, jaké mívají kočky.

„Ten hoch ti nepomůže, dítě. Ale já můžu. Jen musíš...“

Obrátila oči v sloup. Najednou to byly zase tmavě hnědé Bradyho oči, ale hned znovu zoranžověly. Ozvalo se podivné chrčení.

„Volají ho zpět. Přivolej mě, dítě. Rychle.“

„Při-přivolat...“

„Přivolej mě sem. Můžu ti...“

Znovu obrátila oči v sloup, zachroptěla hlubokým, nelidským hlasem a krev v mých žilách se proměnila v led. Ustoupila jsem dozadu a narazila do zdi.

„Přivolej mě zpět,“ naléhala přerývaným hlasem, který se pomalu měnil v Bradyho hlas. „Dám ti odpovědi na všechny tvé otázky. Přivolej si mě...“

Bradyho silueta se zavlnila jako obraz v televizi ve chvíli výpadku elektřiny. Záblesk bílého světla a byl pryč. Zdálo se mi, že slyším klepání na dveře, ale nebyla jsem schopna se pohnout, jen jsem zírala na místo, kde před chvílí stál Brady.

Dveře se otevřely. Vstoupil doktor Davidoff a našel mě tam přitlačenou na zdi.

„Chloe?“

Vykročila jsem na roztřesených nohou dopředu a třela si husí kůži na svých rukou.

„Pa-pavouk,“ hlesla jsem a namířila prst směrem k posteli. „Vlezl tamhle dolů.“

Doktor Davidoff měl co dělat, aby potlačil smích. „Neboj se. Seženu někoho, aby se o to postaral, zatímco budeme pryč. Půjdeme se spolu projít. Je načase, abych tě tudy provedl a všechno ti vysvětlil.“

NÁSLEDOVALA JSEM DOKTORA Davidoffa chodbou a snažila se nemyslet na to, co se odehrálo v mém pokoji. Jsem nekromant: duchové jsou mým jediným oborem. Takže to musel být duch, ačkoli všechny mé instinkty se proti tomu bouřily. Docela jistě jsem věděla, že vůbec netoužím být brzy zpátky.

„Tak, Chloe...“ Doktor Davidoff se zastavil a všiml si, jak si masíruju paže. „Chladno? Zařídím, aby ti pustili topení v pokoji. Chtěli bychom, aby ses tady cítila příjemně.“

Pokračovali jsme v chůzi.

„Ale pohodlí nemusí být jen tělesné, že?“ hovořil dál. „Stejně důležité, možná i důležitější, je, abys byla v pohodě i psychicky. Pocit bezpečí. Víím, že jsi rozčilená a zmatená, a ničemu by nepomohlo, kdybychom ti odmítli zodpovědět tvé otázky. Jen jsme se chtěli urychleně pustit do prohledávání míst, která jsi nám vyjmenovala.“

Nebyl pryč tak dlouho, aby už stihnul dojet na místa, která jsou na druhém konci města. Víím, co zjišťoval. Jestli Rae podpoří mou verzi příběhu. A to udělala. Neví, kde je pravé místo našeho setkání, jen to, že jsem tvrdila, že nás kluci najdou.

Doktor Davidoff otevřel dveře na konci chodby. Vstoupili jsme do místnosti pro bezpečnostní službu. Zeď byla pokryta monitory. Muž, který tam seděl na židli, sebou prudce trhnul, jako by byl přistižen při prohlížení stránek s lechtivým obsahem.

„Co kdyby sis zašel na kafe, Robe?“ navrhnul mu doktor Davidoff. „Chvíli ti to tady pohlídáme.“

Když hlídač odešel, otočil se ke mně. „Později ti ukážu i zbytek budovy. Prozatím,“ – mávl rukou směrem k monitorům na zdi – „považuj tohle za jedinou zastávku naší prohlídky.“

Myslí si snad, že jsem úplně pitomá? Je mi jasné, o co mu jde: ukázat mi, jak dobře je tohle místo zabezpečeno, pro případ, že bych plánovala další útěk. Ale také mi tím poskytnul příležitost zjistit, s kým mám tu čest.

„Jak vidíš, ve tvé místnosti není žádná kamera,“ sděloval mi. „Není v žádných pokojích. Jen na chodbách.“

Dvě kamery, každá na jednom konci chodby. Prohlížela jsem si další monitory. Některé se přepínaly mezi jednotlivými kamerami a poskytovaly více úhlů pohledu na chodby a východy. Dvě ukazovaly laboratoře, obě prázdné a potemnělé, patrně proto, že byla neděle.

Na další obrazovce jsem však někoho zahlédla. Byl to starší model monitoru, jen tak položený na stole, kabely z něj vedly všemi směry, jako by byl jen narychlo zapojen. Malá černobílá obrazovka ukazovala cosi, co vypadalo jako skladiště se spoustou krabic podél zdí. Zády ke kameře na sedacím vaku se pohodlně rozvalovala nějaká dívka.

Nohy si opírala o herní konzoli, dlouhé kadeře jí splývaly dozadu a v tmavých rukou jí zářil bílý ovladač. Vypadala jako Rae. Napadlo mě, že je to nějaká figurantka, kterou tam usadili, aby mě přesvědčili, že Rae je v pořádku, pohroužena do hry, vůbec ne zamčená a volající o...

Vtom se natáhla pro láhev s limonádou a já zahlédla její obličej. Rae.

„Ano, jak nám Rae sdělila, ten PlayStation je děsivě zastaralý. Ale jakmile jsme jí slíbili, že co nejdříve seženeme nejnovější model, prozatím vzala zavděk tím, co je k dispozici.“

I když se mnou mluvil, nedokázal odtrhnout oči od monitoru. Připadalo mi, že k ní cítí... pouto. Zvláštní, to slovo, které použil dříve pro Dereka, tady přesně zapadalo.

Po chvíli se ke mně obrátil a nahodil zpět svůj profesionální úsměv, kterým jako by sděloval: „Jsi docela milá holka, Chloe, ale nejsi Rachele.“ A já si připadala... zmatená, snad dokonce